

[Poulsgaard]

lovforslaget er vi enige i, og det gælder som sagt også beslutningsforslag nr. B 125.

Maisted (FD):

Jeg takker selvfølgelig ministeren og ordførerne for en positiv holdning til lovforslaget. Det skal ikke være nogen hemmelighed – det ved de fleste jo – at jeg personlig selvfølgelig ikke har megen forstand på konkurslovgivningen, og baggrunden for, at jeg overhovedet er i stand til at fremsætte dette forslag, er en dygtig sekretærhjælp fra retsudvalget og så konkurskomiteen.

Det, der har rystet mig, når jeg har fået lagt alt det materiale på bordet, som drejede sig om folk, der var kommet galt af sted og dermed var kommet under konkursbehandling, har været den måde, folk tilsyneladende er blevet behandlet på af jurister i dette land. Jeg har fået den meget kedelige fornemmelse, at der har været tale om en stat i staten, når talen har været om advokater og jurister, og at det er kommet til udtryk på den måde, deres sager er blevet behandlet på i sø- og handelsretten.

Jeg vil godt henvise til en artikel fra Information den 16. juni 1984, hvor præsidenten fra sø- og handelsretten skulle prøve på at forsvare, hvordan vagtmestrene foretog privat vurderingsarbejde og havde en fælles kasse. Det var noget, man havde gjort i 100 år, sagde præsidenten for sø- og handelsretten, og man kunne skam ikke ændre på den slags ting, for så kom man i strid med disse personaleorganisationer. Det er et eksempel på, at den er ravende gal blot på et sådant område.

Jeg har yderligere en artikel fra 10. juli 1984 af en advokat, Ebbe Karstens, som kritiserer advokaterne sønder og sammen og minsandten bruger det udtryk, at man gerne skulle tilbage til advokaternes standard, som den har været før. Man skulle prøve på at være med til at stoppe, at disse advokater og advokatråd lavede særlige skattespekulationer via konkursboer og lavede særlige fonde, sådan at nok tjente man ikke tilsyneladende på midlerne, men så lavede man en fordeling af de midler, der kom ind, via særlige fondsdannelser. Jeg synes, at den slags ting er så rystende, at der måtte ske noget. Derfor har jeg været medvirkende ved at fremsætte lovforslaget.

Jeg forstår også, at man måske nu begynder at forstå, at det at erklære en virksomhed konkurs og det at lukke en virksomhed er det samme som at lukke en organisme. Det er kolossal nemt at lukke en virksomhed, men det vil være næsten umuligt at få den i gang igen, når man først har fået den lukket. Dertil kommer så det kedelige, at det har kunnet betale sig rent honorarmæssigt at lukke en virksomhed fremfor at sørge for, at den kørte videre.

Men jeg synes, at målet er nået, når der er en positiv holdning til spørgsmålet, og når man har indset, at det er i samfundets interesse at sørge for, at såvel fallenter som kreditorer får en reel behandling, og man ikke så meget skeler til, hvad advokaterne kan tjene i disse sager, men sørger for, at der sker en retfærdig behandling fremover, og når man altså vil være med til at gennemføre en gennemgribende lov, som fru Birgith Mogensen sagde. Det synes jeg er positivt, og dermed håber jeg på, at folketingets flertal vil gennemføre en sådan lovgivning, der tilfredsstiller samfundets krav.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Povl Brøndsted):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 125:

Forslag til folketingsbeslutning om ændrede regler for salærberegning og behandling af konkursboer m.v.

(Af Torben Lund (S) m.fl.
(Fremsat 12/3 85).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Beslutningsforslaget består af tre hovedpunkter. For det første foreslås der ændrede regler om beregning af salær til kuratorer for bobehandling. Salæret foreslås beregnet alene under hensyn til arbejdets omfang, således at boets størrelse, behandlingsformen og spørgsmålet om, hvorvidt en virksomhed rekonstrueres eller ophører, i sig selv skal være uden betydning for størrelsen. I forbindelse hermed foreslår socialdemokratiet, at det offentlige skal betale salæret i visse tilfælde. Dernæst foreslås det, at skifteretten skal have mulighed for at beskikke en forretningskyndig medhjælp for kurator, og for det tredje, at vurderingen af aktiver i boet altid skal ske ved en sagkyndig vurderingsmand, der ikke må medvirke ved aktivernes salg, ligesom aktiverne ikke må erhverves af kurator eller ham nærstående personer.

Spørgsmålet om salærerne har i de senere år været behandlet flere gange her i folketinget. Jeg har tidligere redegjort for, at det er skifteretten, der fastsætter salæret til advokater og andre sagkyndige under hensyn til arbejdets omfang og boets beskaffenhed. Jeg har også oplyst, at jeg har haft drøftelser med Advokatrådet, hvor jeg har opfordret rådet til at tage spørgsmålet om disse salærtakster op. Advokatrådet har den 12. oktober 1984 afgivet en fyldig redegørelse vedrørende advokaternes vejledende salærtakster for behandling af konkursboer, og jeg har siden fremsendt denne redegørelse til retsudvalget. I redegørelsen afviser rådet den påstand, at advokater skulle have salærmæssig interesse i at fremkalde konkurs eller i at opretholde et konkursbos insolvens.

Samtidig med afgivelsen af redegørelsen har Advokatrådet indgivet forslag om ændring af advokaternes vejledende salærtakster vedrørende behandling af konkursboer til monopoltilsynet. Efter Advokatrådets forslag skulle der ske et større fald i kuratorsalærene i de store konkursboer. Umiddelbart finder jeg det rimeligt, at fastsættelsen af bosalær skal ske efter en vurdering af arbejdets omfang. Det er jo også det princip, der har fundet udtryk i den gældende regel i konkurslovens § 239. I betragtning af at Advokatrådet har fremsendt forslag til ændrede salærtakster til monopoltilsynet, synes jeg,

man bør afvente behandlingen af forslaget, før man gennemfører nye regler på dette område.

Jeg vil også gerne sige, at jeg må være noget skeptisk med henyn til beslutningsforslagets tanker om at lade det offentlige delvis betale bosalæret i visse boer. Det må være boet og dermed kreditorerne og skyldnerne, der skal betale udgifterne ved en konkursbehandling. En ordning som den foreslåede vil jo indirekte virke som et statstilskud til kreditorer, ligesom det ville kunne føre til et større antal konkurser fremfor frivillige kreditorordninger. Derfor kan jeg ikke tilslutte mig det forslag.

Jeg synes, at forslaget om adgang til at beskikke forretningskyndig medhjælp for kurator og forslaget om nye regler om vurdering og afhændelse af boaktiver kan være værd at overveje. I den forbindelse skal jeg yderligere nævne, at justitsministeriet er ved at iværksætte en høring af myndigheder og organisationer om behovet for ændringer på konkurslovgivningens område bl.a. på baggrund af den indstilling fra Advokatrådets lovudvalg om konkurs og betalingsstandsning, der også er fremsendt til folketingets retsudvalg. Jeg vil være indstillet på at lade forslagene i det foreliggende beslutningsforslag være omfattet af denne høring.

Flemming Hansen (KF):

Efter min opfattelse har justitsministeren i sit indlæg meget grundigt behandlet de forhold, der gør sig gældende vedrørende dette beslutningsforslag, og jeg er enig med ministeren i, at der er tre hovedelementer i beslutningsforslaget.

For det første er der spørgsmålet om arbejdets omfang i forbindelse med behandling af konkursboer, og her er det vigtigt at understrege, at der allerede nu fra Advokatrådet ligger et forslag, hvorefter der, som ministeren har nævnt, sker mindre forhøjelser af kuratorsalæret i små konkursboer, hvorimod der sker et større fald i salærene for de større konkursboer. Dette er til dels en imødegående af indholdet i det socialdemokratiske beslutningsforslag, men man må vel med rimelighed sige, at en stor konkurssag på mange måder kan være mere belastende og arbejdskrævende end en lille konkurssag, selv om man ved første øjekast kan få den opfat-

[Flemming Hansen]

telse, at det bare er et spørgsmål om forskellige talstørrelser.

Jeg synes, det er rigtigt, at vi afventer udfaldet af de forhandlinger, der foregår mellem Advokatrådet og monopoltilsynet, men vil ikke helt afvise tanken om, at man af og til bliver præsenteret for salærtakster, der umiddelbart kan synes urimeligt høje, men hvor man samtidig må sige, at man som lægmand ikke har mulighed for at vurdere den arbejdsindsats, der ligger bag salæret.

Forslagets punkt 1, hvor det tilføjes, at et uforholdsmæssigt højt salær delvis skal kunne afholdes af det offentlige, må jeg på det bestemteste afvise, idet det ikke er det konservative folkepartis politik at lægge nye udgiftsbyrder over på det offentlige. Jeg kan ganske enkelt ikke se, hvorfor det offentlige skulle belastes i forbindelse med behandling af konkursboer.

Vedrørende punkterne om skifterettens beskikkelse af forretningskyndig medhjælp for kurator og forslaget om nye regler om vurdering af boer ved hjælp af sagkyndige vurderingsmænd er jeg glad for justitsministerens tilsagn om, at disse forslag vil indgå i de høringer af myndigheder og organisationer om behovet for ændringer på konkurslovgivningens område, som ministeren nævner vil blive foretaget.

Vi vil altså gerne være med til at give dette forslag en seriøs behandling under udvalgsarbejdet, men kan ikke umiddelbart støtte forslaget, som det foreligger.

Bjørn Elmquist (V):

Jeg kan begynde med det mere positive. Det vedrører punkterne 4 og 5, den forretningskyndige medhjælp til at rådgive kurator under bobehandlingen og det, der står i punkt 5 om, at en sagkyndig vurderingsmand skal foretage vurderingen. Det synes vi ser fornuftigt ud, og vi kan også gå ind for, at man får en høring sat i værk, som justitsministeren har været inde på.

Det, der står under punkt 3 om kompetencen til fastsættelse af salær, synes vi også lyder meget fornuftigt, men hvad angår punkterne 1 og 2, må vi henholde os til justitsministerens redegørelse for de forhandlinger, der i øjeblikket er i gang med monopoltilsynet. Vi må afvente resultatet af disse forhandlinger, inden vi kan indskibe os i en

nærmere stillingtagen. Det gælder dog ikke for så vidt angår ideen om at lade det offentlige yde et tilskud i særlige tilfælde. Det må vi allerede nu tage afstand fra.

Leif Hermann (SF):

Ligesom det lovforslag fra de frie demokrater, som vi netop har behandlet, sigter dette forslag mod en, kunne man sige, opfyldning i det regelsæt, der gælder i forbindelse med bl.a. salærberegning og behandling af konkursboer.

Vi er, som vi også var det over for det foregående forslag, særdeles positive over for hensigten i dette forslag. End ikke den mindste mistanke om, at en salærberegning kan være medvirkende til, at nogle ønsker at få fremmet en konkurs i stedet for at skabe en rekonstruktion af virksomheden, bør eksistere. Derfor er det rimeligt og fornuftigt, sådan som socialdemokratiet har foreslået det, at salærberegningen udelukkende sker under hensyn til arbejdets omfang og uafhængigt af boets størrelse.

Det er endvidere særdeles væsentligt, at det ikke skal være muligt for en kurator at aftage genstande fra boet, sådan at der eventuelt kan blive tale om mistanke om, at værdiansættelsen af boets aktiver bevidst holdes lavt, for at nogle kan berige sig på boets bekostning, og det vil sige på kreditorernes bekostning.

Vi er altså i det væsentligste enige med socialdemokratiet om dette forslag, men der er dog én ting, som vi godt kunne tænke os at have med, og det er spørgsmålet om, hvorvidt man kan hemmeligholde nogen af boets papirer for skyldneren. Jeg har netop for kort tid siden erfaret, at noget sådant åbenbart er muligt, selv hvis man går til højesteret, idet højesteret ved en beslutning har sagt, at visse papirer i forbindelse med en konkurs ikke må udleveres til skyldneren. Derfor kunne vi godt – men det kan vi tale om i udvalget – have ønsket os en bestemmelse om, at det ikke er muligt at hemmeligholde nogen del af boets papirer for skyldneren.

Vi vil se positivt på forslaget, som det også er fremgået af, hvad jeg har sagt, og jeg håber, at vi med dette forslag samt med det lovforslag, som de frie demokrater har fremsat, og det forslag, vi skal behandle om lidt,

[Leif Hermann]

kan få en samlet behandling af disse problemer i udvalget.

Estrup (RV):

Forslaget tager fat på tre forhold i forbindelse med behandling af konkursboer, som vedholdende og veldokumenteret har været kritiseret i den seneste tid: de urimelige salærer, manglende forretningskyndig medhjælp og anvendelsen af inkompetente eller inhabile vurderingsmænd.

Hvad angår de to sidstnævnte problemer, kan jeg med det samme tilslutte mig forslagene i henholdsvis punkt 4 og 5. Det er rimeligt og nødvendigt, at der bliver adgang til at udpege forretningskyndig medhjælp, og anvendelsen af sagkyndige vurderingsmænd, som ikke samtidig varetager deres egne økonomiske interesser, er et spørgsmål om almindelig anstændighed. Begge forslag tjener til at betrygge såvel fallentens som kreditorernes forhold.

Jeg kan også tilslutte mig betragtningen om, at salæret skal afpasses den faktiske arbejdsindsats ved bobehandlingen. Jeg har umiddelbart som andre ordførere svært ved at forstå, hvorfor det offentlige skal træde til i de situationer, hvor boets aktiver er små i forhold til den arbejdsindsats, der skal præsteres ved bobehandlingen. Når man ser bort fra situationer, hvor der er besluttet ikke er dækning for salæret, er det vel stadig rimeligt, at boet betaler fuldt ud. Bobehandlingen er jo en lige så velbegrunnet omkostning som andre poster, virksomheden måtte hæfte for.

Men bortset fra denne betænkelighed kan jeg altså på det radikale venstres vegne give støtte til forslaget.

Birgith Mogensen (CD):

Til lovforslag nr. L 174 fremsat af hr. Maistad har CD udtalt nogle meninger angående salærberegninger og behandling af konkursboer m.v. Disse meninger og udsagn er der ingen grund til at gentage, men i anledning af dette forslags punkt 1 må jeg sige, at CD ikke kan medvirke til at bruge offentlige penge for at supplere et konkurssalær til et liberalt erhverv. Vi må slå fast, at liberale erhverv stort set må arbejde på samme betingelser som alle andre erhvervsvirksomheder: det, man sætter til på karrusellen, tager man hjem på gyngerne, og ifølge lønstatistikken

steg advokaters indtjening med 22 pct. i årene 1982 og 1983; indkomster i kroner og øre skal jeg undlade at tale om.

Nej, sagen drejer sig om bedre kontrol med og regulering af de helt urimelige salærer, der er så vildt beregnet, at de nærmer sig et begreb og et ord, som jeg ikke vil nævne her. Hvis det, hvad jeg dog ikke tror, skulle vise sig svært at finde kuratorer inden for advokatstanden til at behandle små konkursboer, er der jo andre brancher, der er kompetente til at påtage sig at gøre dette arbejde, eller man kan lade de helt små konkurser indgå som et led i jura- og advokatuddannelse. Desforuden skal skifteretten fortsat medvirke inden for dette gebet. Ligeledes bør monopoltilsynet være mere opmærksom på dette område.

Angående punkt 4 er jeg enig i, at skifteretten skal have hånd i hanke med mange konkursbofunktioner, men jeg savner ideer under dette punkt, som involverer den eventuelle fallent meget mere i bobehandlingen, og naturligvis skal kurator have assistance af en uvildig, men branchekyndig person, og honoraret til denne person skal fastsættes af skifteretten. Derimod må den eventuelle fallent selv kunne vælge juridisk hjælp, såfremt vedkommende ønsker det.

I punkt 5 lægger CD stærk positiv vægt på de to sidste linjer:

»Ingen del af boets aktiver kan erhverves af kurator eller af denne nærtstående personer.«

Men i beslutningsforslag nr. B 125 savner jeg det allervigtigste, nemlig hvad vi i fremtiden skal gøre for at undgå de mange konkursjustitsmord, der hidtil er begået. Forslaget mangler en anvisning, der forhindrer, at kurator tjener mere på en konkurs, end han tjener på redning og videreførelse af virksomheder. Dette forhold er at ligne med, at Danmarksmesterskabets nummer sidst får førstepræmien.

Forslaget siger heller ikke noget om, hvordan man kan lancere og praktisere flere tilgængelige frivillige kreditsaneringsordninger. Oprigtig talt er beslutningsforslag nr. B 125 en tam historie; reformgnister er der nul af, og det havde jeg egentlig ventet, fordi både hr. Ole Espersen og hr. Torben Lund er dygtige jurister, og de er socialdemokrater. Men på den anden side kan det jo også være årsagen til, at erhvervsvirksomheder, som hænger

[Birgith Mogensen]

på afgrundens rand eller er faldet ned, ikke tilgodeses særlig positivt i dette forslag.

CD nærer direkte modvilje mod en tilslutning til B 125. Vi foreslår som justitsministeren at lade Arildsenudvalget arbejde videre. Vi foreslår, at monopoltilsynet vurderer salærproblemet færdig. Vi synes, det er udmærket, at justitsministeren iværksætter en høring af myndigheder og organisationer, herunder Advokatrådet. Grundpunkterne for en reform af konkursloven skal have mere kød på sig, før CD er positiv.

Maisted (FD):

Jeg er selvfølgelig tilhænger af et hvilket som helst skridt i den rigtige retning, og derfor vil jeg da også støtte hr. Ole Espersens og hr. Torben Lunds forslag og håbe på, at der kommer noget ud af det. Det er blevet nævnt, at der skal være mere åbenhed under behandling af sagerne, at man ikke skal kunne nægte en fallent at få adgang til papirerne under en konkursbehandling, og den slags ting.

Men jeg vil gerne sige til justitsministeren, at der var én ting, jeg ikke rigtig forstod. Advokatrådet har jo i hvert tilfælde rokket sig på ét punkt. Selv om man ikke erkender nogen form for kritik, har man da bedt medlemmerne om at notere sig, at man helst ikke ser, at kurator sælger til sig selv eller til sine nærmeste, når det drejer sig om salg af effekter for et konkursbo, så det vil sige, at der har været noget om kritikken.

Men så siger ministeren, at monopoltilsynet har godkendt disse salærregler. Jeg har imidlertid en skrivelse fra monopoltilsynet af 15. februar 1985, der siger, at man ikke har godkendt disse salærer. Man slutter med at sige følgende:

»Advokatsamfundets vejledende salærtakster er anmeldt til tilsynet, men som tidligere anført indebærer anmeldelse til tilsynets register ifølge monopollovens § 9 ikke nogen godkendelse af det anmeldte.

Tilsynet vil understrege denne bestemmelse i monopolloven over for Advokatsamfundet.«

Monopoltilsynet udtaler tidligere i skrivelsen:

»Advokatsamfundet påberåber sig, at salærtaksterne for konkursbobehandling er godkendt af tilsynet.

Man skal hertil bemærke, at der i tilsynets skrivelse af 3. februar 1985 er givet udtryk for, at den enkelte advokatvirksomhed ikke kan anses for omfattet af monopolloven og tilsynet følgelig ikke i medfør af lovens §§ 11 og 12 kan gribe ind over for advokaters salærberegning i konkrete sager. Tilsynet har selv sagt heller ikke kompetence til at gribe ind over for salærer, der fastsættes af domstolene, f.eks. af skifteretten, jfr. specielt konkurslovens § 239.«

Det betyder med rene ord, at monopolloven ikke gælder i disse sager. Derfor er det altså ikke nogen trøst, at man fra domstolens side henviser til monopolloven og monopoltilsynet, når man taler om salærtakster til advokater.

Jeg synes, at dette her er et eksempel på, hvordan man fra juristers side spiller pingpong med tingene, og hvordan man vildleder i stedet for at vejlede befolkningen, når det drejer sig om behandling af disse sager. Det er et meget kedeligt eksempel på, hvor utryk befolkningen må føle sig over for samfundets elite, som advokater jo i den sammenhæng så afgjort er.

Ole Espersen (S):

Lad mig starte med at slå fast, at dette ikke er et korstog mod advokater eller advokatstanden som helhed. Der er ingen tvivl om, at man, når man læser dagspressen – især for nogle måneder siden – kunne få indtryk af, at der i al almindelighed var tale om en helt ublu optræden fra advokaterne i al almindelighed. Det mener jeg ikke der er.

På den anden side skal det ikke være nogen hemmelighed, at baggrunden for forslaget er et ubehageligt indtryk af, at der er personer – og det er ikke alene advokater i nogle tilfælde – der tjener helt urimelig meget på andres økonomiske tragedier, og derved er de selvfølgelig stærkt motiveret til at øge omfanget af disse økonomiske tragedier, og som bekendt giver økonomiske tragedier meget ofte også menneskelige tragedier.

Jeg synes, vi bl.a. via et dygtigt arbejde fra hr. Jørgen Ilbo, der selv har prøvet at være igennem en konkurs, har fået indtryk af, at de principper, der har været brugt af kuratorer og andre, der har medvirket ved behandlingen af konkursboer, bestemt ikke har væ-

[Ole Espersen]

ret ukritisable., og så har jeg udtrykt mig endda meget mildt.

Jeg synes, det må vække til eftertanke, at man kan få så mange ganske godt dokumenterede eksempler på en urimelig og, jeg tør godt sige uanstændig optræden. Det har været trist at opleve, at det er tilfældet, og jeg tror, at den konkurskomité, der er dannet, hvad enten man er uenig eller enig i alt det, den foreslår, har haft sin funktion, og jeg skal ikke lægge skjul på, at dens og især Jørgen Ilbos arbejde har været afgørende for meget af den indsigt, man har fået.

Jeg er derfor glad for, at der er et flertal for det væsentlige i forslaget. Det eneste punkt, der ikke ser ud til at være et umiddelbart flertal for, er andet afsnit af punkt 1 om, at salæret, hvis det er uforholdsmæssig højt i forhold til boets størrelse, kan afholdes delvis af det offentlige. Hensigten er at få draget omsorg for udførelsen af en økonomisk opgørelse i tilfælde, hvor der kan være et behov for den, men det er ikke noget væsentligt for os, og det er bestemt noget, vi kan forhandle om i udvalget.

Men i øvrigt mener jeg at kunne konstatere – og det er vi selvfølgelig glade for – at der er et flertal for forslagens gennemførelse.

Et par enkelte bemærkninger til ministeren og ordførerne. Jeg synes, det er interessant, som ministeren også noterede det, at noget af det, der er nævnt i forslaget, allerede er imødekommet eller er på vej til at blive imødekommet i sø- og handelsretten, hos advokaterne, eller hvor det nu kan være. Det er interessant også ud fra den betragtning, at vi, hvis man imødekommer noget, motiveret eller tvunget af en offentlig debat eller af diskussioner i folketinget, selvfølgelig må spørge os selv, om man nu også har imødekommet nok, og det mener jeg ikke man har. Derfor er det vores opfattelse, at forslagens vedtagelse er nødvendig.

Ministeren nævnte, at Advokatrådet afviser påstanden om, at man har en salærmæssig interesse i, at en konkurs bliver resultatet i stedet for en rekonstruktion. Det er korrekt, at Advokatrådet siger sådan, men jeg synes ikke, man afviser den påstand med nogen dokumentation, for sagen er jo stadig væk den, at der ved en rekonstruktion eller afslutning af boet som solvent ikke er nogen faste takster, ikke er nogen procenter, som man kan hente hjem; så skal der ske en konkret

vurdering af arbejdsindsatsen. Det kunne tænkes, at en advokat – og jeg vil ikke påstå, at én eneste har gjort det, men det kunne jo tænkes – siger til sig selv: bliver konkursen en realitet, er mit salær sådan og sådan; bliver konkursen ikke en realitet, ved jeg ikke, hvad mit salær bliver. Det er en tankegang, som kan tænkes at opstå hos nogle, og det er en tankegang, som jeg ikke mener vi kan have nogen interesse i opstår. Det er baggrunden for det, der naturligvis er det væsentlige i forslaget, nemlig punkt 1, første afsnit.

Det er også interessant at notere sig, at der på adskillige andre områder, der meget minder om dette her, skal foretages en konkret vurdering af arbejdsindsatsen, af boets beskaffenhed, af den indsats i al almindelighed, der er ydet med rimelighed. Det gælder, som jeg sagde, når der sker en rekonstruktion, og det gælder, når boet afsluttes som solvent. Så må man spørge sig selv, hvorfor der ikke – hvad der må være et rimeligt udgangspunkt – også skulle foretages en konkret vurdering af boets beskaffenhed, arbejdsindsatsen og resultatet af bobehandlingen, når det drejer sig om konkurs. Man kan sige, at resultatet dér er givet – det blev en konkurs – men en konkurs kan slutte på mange forskellige måder med større eller mindre udlodninger til kreditorerne, så dér kan der også blive tale om en vurdering af resultatet.

Jeg synes derfor ikke, at der er noget som helst, der taler imod at forlade den automatiske salærberegning, der foreligger her, og som selvfølgelig – det vil ingen bestride – i nogle tilfælde kan bevirke helt urimelige honorarer.

Derfor er behandlingen hos monopolmyndighederne uden interesse for forslagsstillerne, for det eneste, monopolmyndighederne formentlig kan gøre, er at diskutere, om en procentsats skal være 4½, 5, 6 eller 6½, men det er selve systemet, vi er utilfredse med. Derfor er det vores opfattelse – og jeg er ikke sikker på, at Advokatrådet står så fjernt fra os – at vi bør forlade dette system og i stedet for anvende det, der er skitseret i punkt 1.

Jeg vil gerne sige straks, at den skitse, vi har udarbejdet – og det er jo kun et beslutningsforslag – om, at beregningen skal ske under hensyn til arbejdets omfang og uafhængigt af boets størrelse, nok er blevet lidt

[Ole Espersen]

for forenklet. Jeg tror, der skal nævnes et par andre hensyn også, f.eks. boets beskaffenhed, for det er klart, at man ikke kun kan tage hensyn til et timeforbrug hos advokaten; det ville kunne bevirke, at den ineffektive og uerfarne advokat kunne skrive en større regning end den dygtige og erfarne, og det kan ingen selvfølgelig have interesse i. Derfor er vi indstillet på, at der også skal tages hensyn til et par andre momenter, når vi nu kommer til behandlingen i udvalget.

De hemmeligholdte papirer, som hr. Leif Hermann nævnte, er selvfølgelig også noget, vi kan drøfte i udvalget. Jeg har på fornemmelsen, at der kan være situationer, hvor en fallent f.eks. kan være interesseret i eller komme til at offentliggøre vurderinger eller lignende, der kan svække vores muligheder for den bedst mulige afhændelse af aktiverne. Det kan tænkes, og det er mit indtryk, at det er baggrunden for højesterets afgørelse, men det er bestemt noget, vi kan drøfte i udvalget.

Det glædede mig selvfølgelig meget, at fru Birgith Mogensen fra CD sagde, at vi skulle have en bedre kontrol med helt urimelige salærer, at der virkelig var grund til at gå i gang med disse problemer, men at vores indsats havde været for ringe. Så kunne man tro, at partiet sagde ja til det første, men som det gik forleden – det sker en gang imellem med CD – er første halvdel af ordførertalen endda særdeles positiv, for dér er det hjertet og forstanden, der taler, men når vi så kommer til konklusionen, er det regeringens støtteparti, der taler. Det gjaldt også, da vi drøftede benzinforhandlerkontrakterne, og sådan er det en gang imellem med CD – det er nu nok særlig markant hos CD, for dér lægger man ikke skjul på noget, og det skal man bestemt ikke bebrejde CD – men jeg håber, at det, fru Birgith Mogensen sagde, er udtryk for vilje til også at medvirke positivt i udvalget til en behandling af dette spørgsmål, og jeg vil i øvrigt også meget gerne tage nogle af disse yderligere ting op, som fru Birgith Mogensen nævnte. Men jeg tror nok, at hun i farten glemte, at meget af det, hun på vegne af CD efterlyste, allerede er gennemført i form af forbedrede regler om tvangsauktioner og i form af forbedrede regler vedrørende konkurs, der støtter fallentens stilling. Men lad os drøfte også det i udvalget.

Jeg takker for den positive modtagelse af vores forslag.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Det skal kun være et par ord for at besvare det spørgsmål, som hr. Maisted stillede. Jeg forstår for så vidt godt, at hr. Maisted på grundlag af det, han dokumenterede, kunne få den opfattelse, at advokaterne står uden for monopoltilsynet i sager af den karakter. Det er imidlertid ikke tilfældet. Advokatrådets vejledende takster er anmeldt til monopoltilsynet i henhold til monopollovens § 2, jfr. § 6. Salærtaksterne er naturligvis rettet til medlemmerne af Advokatsamfundet, og de omfatter også salærer i konkursboer.

Jeg kan også nævne, at salærtaksterne, herunder konkursbotaksterne, i 1974-75 blev ændret efter en række forhandlinger mellem monopoltilsynet og Advokatrådet, og efter at dele af takstforslagene havde været indbragt for monopolankenævnet, der altså behandlede spørgsmålet om de vejledende salærtakster. Det er rigtigt, som det fremgik af hr. Maisteds bemærkninger, at salæret i det enkelte konkursbo fastsættes judicielt, men det, der er tale om, er jo, at der ønskes ændringer i de vejledende takster, og dette spørgsmål er alene omfattet af monopollovgivningen.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling
vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Povl Brøndsted):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 124:

Forslag til folketingsbeslutning om indgreb imod misbrug af konkurs- og selskabslovgivningen.

Af Torben Lund (S) m.fl.